

Arrest

nr. 117 565 van 24 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. RONSE en van attaché S. DUPONT die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Pozheran, in de gemeente Viti. U bezit de Kosovaarse nationaliteit.

In augustus 2010 maakte u via het internet kennis met M.B.. Om elkaar beter te leren kennen spraken jullie op 23 september 2010 af in een restaurant in Pozheran. Toen u de betrokkene zag merkte u op dat hij ouder leek dan de leeftijd waarvoor hij zich uitgaf. U besloot te blijven en dronk samen een koffie. Toen u wilde vertrekken voelde u zich plots onwel en wist niet wat er gebeurde. U kwam bij in de wagen van de betrokkene. Hij plaatste een pistool in uw zij en eiste dat u uw vader belde. Hij dwong u te vertellen dat u een partner had gevonden met wie u wilde samenzijn. Hij vernielde uw mobiele telefoon en gooide uw sim-kaart weg.

Hij reed met u naar Oostenrijk.

In een voor u onbekend dorp werd u in een woning geplaatst. U werd er dagenlang door uw ontvoerder verkracht en mishandeld. Toen hij u zei dat hij u als prostituee wilde inzetten weigerde u dit werk te doen. U werd opnieuw zwaar mishandeld. U liep hierbij een hersenschudding op. Na een paar weken merkte u dat u zwanger was. U vertelde uw ontvoerder over uw zwangerschap en werd voor de rest door hem gerust gelaten. Toen u bijna zes maanden zwanger was bracht uw ontvoerder u terug naar Kosovo.

Hij sloot u op in een woning in Prishtinë. In de woning vond u een kopie van een paspoort van uw belager, met de naam S.G.. Na vier dagen lukte het u de aandacht van een buurvrouw te trekken. U nam de kopie van het paspoort van S.G. mee en kroop via het balkon naar haar woning. U vertelde haar wat u was overkomen. De vrouw raadde u aan meteen een taxi te nemen en naar uw familie te reizen.

Bij uw ouders vertelde u wat u was overkomen. U ging daarop samen met uw vader naar de politie van Viti. De dienstdoende agent luisterde naar uw verklaring en noteerde uw naam. Hij beloofde uw klacht te behandelen.

Tien dagen later zag u op de televisie een nieuwsbericht waarin werd gemeld dat er een oplichter, S.G., die ook onder andere identiteiten bekend stond was gearresteerd voor oplichterij. U meende dat uw ontvoerder was opgepakt na uw klacht.

Op 7 juni 2011 beviel u van uw dochter, L.. Een maand na uw bevalling ging u, omdat u niets meer hoorde over uw zaak, naar de politie van Gjilan om er te vragen wat er met uw klacht was gebeurd. De dienstdoende agent vroeg u of u een klacht bij de politie van Viti had ingediend, wat u beaamde. Daarop liet hij een advocaat komen en overhandigde u gerechtelijke documenten van de rechtszaak van S.G.. U vernam er ook dat S.G. in de gevangenis zat.

In april 2013 werd u onderweg naar een oom van uw vader in Pozheran, onderschept door Skender S.G.. Hij sleurde u in zijn wagen en bracht u naar een veld waar hij u verkrachtte. Daarop smeet hij u uit zijn wagen. U werd door neven van uw vader gevonden en naar de politie van Viti gebracht.

U deed er een aangifte van de verkrachting.

F.H., een neef van uw vader en tevens agent bij de politie van Viti, zei uw vader dat u ver uit de buurt van S.G. moest blijven omdat hij gevaarlijk was. Ook stelde hij dat ze niet veel voor u konden doen.

Na dit voorval werd u dagelijks gebeld door S.G.. Hij eiste steeds enkel u te spreken en dreigde ermee uw broer om te brengen indien u een ander zou huwen. Ook maakte hij u duidelijk dat hij u overal zou terugvinden.

U bracht de politie op de hoogte van de dreigtelefoons.

Omdat u constant bang was besloot uw vader dat u Kosovo moest verlaten.

U liet uw dochter achter bij uw ouders en reisde op 7 juli 2013 met een smokkelaar naar België, waar u op 10 juli 2013 een asielaanvraag heeft ingediend.

Tijdens uw verblijf in België vernam u van uw vader dat S.G. in de buurt van jullie woonst werd gezien.

Uw vader bracht de politie niet op de hoogte van zijn aanwezigheid.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart (dd.08/06/2009 geldig tot dd.08/06/2014), een kopie van een uittreksel uit het geboorteregister voor uw dochter (dd.11/07/2013), een geboortecertificaat van het ziekenhuis waar u beviel (dd.24/06/2011), een formulier voor de aanvraag van een geboorteakte voor uw dochter, een kopie van het Kosovaarse paspoort van S.G. en gerechtelijke documenten m.b.t. S.G. waaruit blijkt dat A.F., D.H. en A.M. klacht hebben ingediend tegen S.G. wegens fraude inzake wagens en waaruit tevens blijkt dat S.G. hiervoor tot een gevangenisstraf van 1 jaar en 8 maanden werd veroordeeld.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U bent er immers geenszins in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal vaststellingen die de nodige vraagtekens opwerpen bij uw algemene geloofwaardigheid aangaande uw asielmotieven.

Zo is het opmerkelijk dat u geen enkel begin van bewijs voorlegde betreffende uw persoonlijke problemen met S.G. (alias M.B.).

Nochtans stelde u dat in Kosovo documenten van de politie bestaan over uw klachten tegen S.G. bij de politie van Viti in 2011 wegens ontvoering, verkrachting en bedreigingen en wegens een verkrachting in april 2013, die uw relaas konden staven.

U verklaarde deze documenten niet te hebben meegebracht naar België en beloofde deze documenten door uw vader per fax te laten opsturen binnen de vierentwintig uur (gehoor CGVS, p.4, 12, 13, 18).

U maakte echter, hoewel het vooropgestelde termijn reeds geruime tijd verstreken is, niets over. Noch deelde u een reden mee voor het nog steeds ontbreken ervan.

Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij alle demarches onderneemt om alle documenten aan te brengen die zijn/haar asielrelaas enigszins kunnen ondersteunen. Uit niets blijkt dat het voor u onmogelijk zou kunnen zijn dergelijke documenten over te maken aan het Commissariaat-generaal. Uit uw verklaringen blijkt immers dat er contact is met het thuisfront die u een uittreksel uit het geboorteregister voor uw dochter stuurde (gehoor CGVS, p.3,12,18).

Het ontbreken van elk begin van bewijs van uw persoonlijke problemen is des te opmerkelijker gezien u wel gerechtelijke stukken tegen S.G. voorlegt die los staan van uw persoonlijke problemen.

Uw geloofwaardigheid wordt bijkomstig ondergraven doordat u geen enkele informatie kan verschaffen over uw eigen zaak.

Zo kon u niet met zekerheid vertellen of uw verklaringen bij de politie al dan niet werden genoteerd (gehoor CGVS, p.8,12).

Gevraagd of er een onderzoek werd gevoerd in en naar het restaurant van waar u werd ontvoerd en of er getuigen zijn ondervraagd, stelde u dat niet te weten omdat u het nooit had nagevraagd (gehoor CGVS, p.14).

U blijkt niet op de hoogte of uw één van uw klachten intussen aan een rechtbank zouden zijn overgemaakt.

Op welke manier men uw klachten onderzoekt wist u evenmin te melden. U stelde hierover enkel dat u daar nooit naar had geïnformeerd (gehoor CGVS, p.13).

U stelde nochtans dat een neef van uw vader als agent werkzaam was bij de politie van Viti (gehoor CGVS, p.11,12). Bovendien is het op zijn minst bevreemdend te noemen dat u nadat u uit de woning van uw belager ontsnapte in Prishtinë in 2011, niet meteen de politie verwittigde maar eerst naar uw ouders in de gemeente Viti vertrok (gehoor CGVS, p.8).

Ook na uw verkrachting in april 2013 blijkt u nooit naar een ziekenhuis te zijn geweest om eventuele medische verzorging/controle of om de verkrachting officieel te laten vaststellen. U stelde hierover enkel dat u er niet aan had gedacht.

Dat de politie u hiervoor evenmin blijkt te hebben doorverwezen naar een medische controle –hoewel u een verkrachting kwam aangeven, is eveneens opmerkelijk.

Wat er ook van zij, indien uw problemen met S.G. alsnog naar waarheid mogen worden geschat, dient opgemerkt te worden dat deze problemen een louter interpersoonlijk (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) karakter hebben.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met deze man geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen met hem in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Immers, opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft.

U verklaarde weliswaar twee keer een klacht neergelegd te hebben bij de Kosovaarse Politie voor het incident in 2011 en het incident in 2013.

U stelde hierover enkel dat u niet werd geholpen (gehoor CGVS, p.4).

Uit uw verklaringen blijkt nochtans duidelijk dat u zelf nooit concrete navraag had gedaan over de stand van zaken (gehoor CGVS, p.10).

Uw motivatie, met name dat uw belager –weliswaar voor andere feiten- in de gevangenis belandde, u bevallen was en dat u gezondheidsproblemen had na uw bevalling, rechtvaardigt, gezien de ernst van de beweerde feiten, uw nalaten ter zake niet (gehoor CGVS, p. 14).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de Kosovaarse Politie hulp en/of bescherming kan en wil bieden aan alle Kosovaarse burgers die problemen hebben/vrezen, alsook dat er voldoende wettelijke middelen voorhanden zijn en effectieve maatregelen worden getroffen voor de vaststelling, de vervolging en de bestrafing van misdrijven.

Over het algemeen voert de Kosovaarse Politie haar taken op een professionele en competente manier uit. Voorts werd in februari 2008 gestart met de ontplooiing van EULEX. Op 9 december 2008 werd deze missie daadwerkelijk operationeel. Deze missie heeft als doel de Kosovaarse autoriteiten bij te staan bij de verdere uitbouw van een goed functionerend politie- en justitieapparaat. Het is de taak van de EULEX Police Component om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers in Kosovo dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is EULEX van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden is. Eveneens maakt de informatie van het Commissariaat-

generaal duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiligere leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren.

Ik meen dan ook dat er in Kosovo actueel redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Ondanks dat u niet tevreden was over het optreden van de lokale politie van Viti liet u het na elders, bij de hogere Kosovaarse en/of internationale/Europese veiligheidsinstanties, melding te maken van uw problemen met S.G.. Evenmin legde u ergens klacht neer tegen de inactiviteit van de politie van Viti (gehoor CGVS, p.13).

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Kosovo opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande bevindingen kunnen wijzigen.

Uw identiteitskaart, en de geboortebewijzen van uw dochter bevatten louter persoonsgegevens, die hier geenszins worden betwist.

De kopie van het paspoort van S.G. bevestigt de identiteit en nationaliteit van de betrokkene. Die wordt geenszins betwist.

De gerechtelijke documenten m.b.t. een zaak van oplichterij waarvoor S.G. werd veroordeeld, heeft op u persoonlijk geen enkele betrekking.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 3 september 2013 een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de materiële motiveringsplicht gezien de commissaris-generaal van haar de vluchtelingenstatus niet erkende.

Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal onterecht haar geloofwaardigheid in vraag stelde onder meer omdat zij geen begin van bewijs bijbracht betreffende de ingeroepen asielmotieven.

Zij stelt dat zij asiel aanvraag op 10 juli 2013 en reeds verhoord werd op het Commissariaat-generaal op 30 juli 2013 zonder dat zij beroep kon doen op een advocaat die haar zeker zou hebben aangeraden bijkomende stukken op te vragen.

Zij laat gelden dat zij reeds een aantal juridische stukken had meegebracht betreffende haar verkrachter en ervan uitging dat dit reeds een begin van bewijs vormde omtrent de vervolging door haar verkrachter.

Zij stelt dat zij ook contact opnam met haar ouders, maar dat de commissaris-generaal reeds op 5 augustus 2013 zijn beslissing genomen had, zonder dat haar ouders de gelegenheid hadden om documenten op te vragen.

Zij voegt bij haar verzoekschrift, naast een fotokopie van het proces-verbaal van 20 maart 2011 van de politie van Viti, een kopie van haar identiteitskaart, een kopie van een uittreksel uit het geboorteregister van haar dochter, een geboortecertificaat van het ziekenhuis, een fotokopie aanvraag van geboorteakte van haar dochter, een fotokopie van het paspoort van haar belager S.G en kopieën van "juridische documenten S.G." en wijst erop dat uit bedoeld proces-verbaal volgens haar duidelijk blijkt dat de dienstdoende agent niet de moeite heeft gedaan om haar relaas op een gedetailleerde wijze te noteren.

Waar de commissaris-generaal nog een aantal bijkomende opmerkingen maakt tegen haar geloofwaardigheid, stelt verzoekster dat rekening dient te worden gehouden met het feit dat zij behoort *“tot een bijzonder kwetsbare groep en dat zij het slachtoffer werd van zeer ernstig traumatiserend geweld”*.

Zij verwijst naar het arrest “M.S.S. / België” van het EHRM, naar de richtlijn 2011/95/EU die vraagt rekening te houden met de specifieke situatie van kwetsbare personen en naar artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Zij laat gelden dat uit haar verklaringen blijkt dat zij slachtoffer was van ernstig seksueel geweld, dat zij als zeer traumatisch heeft ervaren en waaraan zij nog dagelijks herinnerd wordt door de geboorte van haar dochter, zodat het voor haar zeer moeilijk was om in haar land van herkomst naar de politie te stappen en haar relaas te vertellen aan een mannelijke agent.

Waar in de beslissing gesteld wordt dat verzoekster niet met zekerheid kon vertellen welke van haar verklaringen al dan niet door de politie werden genoteerd, wijst verzoekster erop dat zij geen afschrift van de aangiften heeft gekregen en dat uit de lezing van de aangifte blijkt dat de dienstdoende agent zelfs geen moeite heeft gedaan om haar hele relaas te noteren; zij acht haar twijfel over het feit of haar verklaringen al dan niet (volledig) werden genoteerd dan ook terecht.

Waar haar in de bestreden beslissing ten kwade wordt geduid dat zij onvoldoende navraag heeft gedaan omtrent de stand van haar zaak, verklaart verzoekster dat zij bij het indienen van de aangifte van de politieman vernam dat haar klacht zou behandeld worden en dat zij via de nieuwsberichten had vernomen dat haar verkrachter was opgepakt, waardoor zij niet onmiddellijk opnieuw naar de politie ging omdat zij dacht dat haar klacht ook gevolg zou kennen. Zij stelt dat zij ook hoogzwanger was -zij beviel van haar dochter op 7 juni 2001 via een keizersnede- en bijkomende stress wou vermijden. Het feit dat zij zich in een kwetsbare psychische en fysieke situatie bevond, moet volgens haar in ogenschouw worden genomen.

Zij wijst erop dat haar vader wel meermaals naar de stand van zaken informeerde via zijn neef die bij de politie werkzaam is, maar dat die echter geen details vrijgaf.

Zij legt uit dat, toen zij uit de woning van haar verkrachter ontsnapt was, zij eerst verkoos -en door een buurvrouw ook aangeraden werd- om naar haar familie te gaan en nadien klacht neer te leggen bij de politie -wat zij nadien ook deed-. Zij acht dit *“niet vreemd”* dat zij zo snel mogelijk wilde *“terugkeren naar het eigen veilige gezin en dat zij hun ondersteuning nodig had om aangifte te gaan doen bij de politie”*.

Zij besluit dat haar verklaringen wél coherent en samenhangend zijn en dus geloofwaardig. Zij verwijst naar rechtsspraak van de Raad en laat gelden dat er geen reden is om haar het voordeel van de twijfel te ontfangen. Zij voert aan dat zij meermaals het slachtoffer werd van vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, zodat artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet toepassing dient te vinden en de commissaris-generaal dient aan te tonen dat de vervolgingen zich in de toekomst niet meer zullen voordoen.

Tegen de vaststelling in de beslissing dat de ingeroepen asielmotieven een louter interpersoonlijk en strafrechtelijk karakter vertonen, verweert verzoekster zich door te verwijzen naar artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat vervolging ook kan uitgaan van niet-overheidsactoren waartegen de Staat geen bescherming kan of wil bieden.

Zij stelt in dit verband ook dat in de Kosovaarse Staat de bescherming, als bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet, niet voorhanden is; zij verwijst naar een rapport *“The rule of law in independent Kosovo”* van 19 mei 2010 over de slechte werking van het Kosovaarse rechtssysteem, naar een internetartikel van 8 november 2012 over de slechte relaties tussen politie aan aanklagers, naar een rapport van mei 2010 van de Europese Commissie dat bevestigt dat mensenhandelaars zelden worden vervolgd en veroordeeld en naar een internetartikel van 29 oktober 2012 dat stelt dat een groot deel van de burgers niet op de hoogte is van de werking van het *“Police Inspectorate of Kosovo”* (PIK).

Zij besluit dat er in haar hoofde wél degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat n de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag; zij vraagt *“de vernietiging en/of hervorming”* van de bestreden beslissing.

2.1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een kopie van haar identiteitskaart, een kopie van een uittreksel uit het geboorteregister van haar dochter, een geboortecertificaat van het ziekenhuis, een fotokopie aanvraag van geboorteakte van haar dochter, een fotokopie van het paspoort van haar belager S.G, kopieën van *“juridische documenten S.G.”*, een fotokopie van het proces-verbaal van 20 maart 2011 van de politie van Viti, richtlijnen van UNHCR, een rapport *“The rule of law in independent Kosovo”* van *“Crisis Group Europe”* dd. 19 mei 2010, een internetartikel *“A damning audit on the EU in*

Kosovo" dd. 8 november 2012, het rapport "*Success or failures in the integration of a human rights component in the EU civilian European Rule of Law Mission in Kosovo*" van de Europese Commissie dd. mei 2010 en een internetartikel "*EULEX raises awareness about police misconduct*" dd. 29 oktober 2012

Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer van 15 oktober 2013 met toevoeging van nieuwe stukken, met name een proces-verbaal betreffende aangifte van 10 april 2013 met beëdigde vertaling aangaande de verkrachting waarvan zij op 10 april 2013 op weg naar haar oom in Pozheran het slachtoffer werd.

Bij een schrijven van 20 december 2013 zendt de sociale dienst van Fedasil ten bate van verzoekster nog faxen aan de Raad.

Bij brief van 15 januari 2014 zendt verzoekster aan de Raad dezelfde faxen, vergezeld van een vertaling in de Franse taal.

2.2. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Waar verzoekster er in haar verzoekschrift vooreerst op wijst dat zij in België asiel aanvroeg op 10 juli 2013 en reeds op 30 juli 2013 verhoord werd op het Commissariaat-generaal zonder dat zij beroep kon doen op een advocaat die volgens haar haar zeker zou hebben aangeraden bijkomende stukken tot staving van haar relaas, op te vragen, en eraan toevoegt dat, nadat zijzelf nadien ook reeds contact opgenomen had met haar ouders in haar land van herkomst, de commissaris-generaal reeds op 5 augustus 2013 een beslissing genomen had, zonder dat haar ouders de gelegenheid hadden om documenten te verzamelen, wijst de Raad erop dat verzoekster zelf de verantwoordelijkheid draagt wat de organisatie van haar verdediging betreft.

Het kan de commissaris-generaal niet ten kwade kan worden geduid dat verzoekster de voorbereiding van haar asioldossier niet tijdig heeft voltoerd en niet op tijd een raadsman heeft aangesproken om haar bij te staan; noch dat hij het asioldossier van verzoekster diligent heeft afgehandeld.

Het komt aan verzoekster toe alle stavingstukken van bij de aanvang van de asielprocedure voor te leggen, temeer gezien zij reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 juli 2013 gewezen werd op het belang van het neerleggen van documenten.

De Raad hecht verder geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

De Raad stelt vooreerst vast dat dat verzoekster geen bewijs bijbracht betreffende haar problemen met S.G. (alias M.B.), hoewel zij verklaarde in Kosovo dienaangaande een verklaring bij de politie van Viti in te hebben afgelegd wegens ontvoering, verkrachting en bedreigingen en wegens een verkrachting op 10 april 2013 en hoewel zij bij haar verhoor op 30 juli 2013 op het Commissariaat-generaal beloofde deze documenten door haar vader per fax te laten opsturen binnen de vierentwintig uur (zie het verhoorverslag, p. 4, 12, 13, 18).

De Raad wijst erop dat, indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden vorgelegd, op basis van zijn medewerkingsplicht kan worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen tijdig voor te leggen.

Bij haar verzoekschrift (zie inventaris, stuk 8) voegt verzoekster "*procesverbaal politie dd 20/03/2011*"-nr. 5434/2011.

De Raad merkt op dat dit stuk een faxkopie betreft waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat dergelijke stukken door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Daarenboven is dit stuk niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vertaald, zodat de Raad dit stuk bij gebreke aan voor eensluidend verklaarde vertaling, niet in overweging neemt in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In verband met dit stuk merkt de Raad nog op dat uit informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat het politiekorps in Kosovo sedert de onafhankelijkheid in het jaar 2008, "Kosovaarse politie" (Engels : "Kosovo Police"; Albanees: "Policia e Kosovës"; Servisch: "Policia Kosova") heet maar doch op het verzoekster neergelegde stuk melding wordt gemaakt van "KPS" (Engels: "Kosovo Police Service"; Albanees: "Shërbimi Policor i Kosovës"; Servisch: "Kosovska Policijska Sluzba") een naam die sedert 2008 niet meer gehanteerd wordt in Kosovo. Op basis van deze informatie wijst de Raad dit stuk als niet authentiek van de hand.

Het ter terechtzitting neergelegde stuk nr. 4576/2013 van 10 april 2013 -zijnde een faxkopie waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht (zie hoger)- vertoont eveneens de kenmerken die niet in overeenstemming zijn met voormelde informatie in het administratief dossier; ook dit stuk wordt door de Raad als niet-authentiek verworpen.

Het herhaald voorleggen door verzoekster van een niet-authentieke stuk, ondermijnt haar geloofwaardigheid.

De Raad stelt verder ook vast dat verzoekster onaannemelijk onwetend was over haar eigen zaak.

Zo kon zij op het Commissariaat-generaal niet met zekerheid vertellen of haar verklaringen omtrent het incident in 2010 bij de politie al dan niet werden genoteerd (zie het verhoorverslag, p. 8,12), noch of er een onderzoek werd gevoerd in en naar het restaurant van waar zij werd ontvoerd en of er getuigen zijn ondervraagd (zie het verhoorverslag, p.14).

Zij blijft evenmin op de hoogte of één van haar klachten intussen aan een rechtbank zouden zijn overgemaakt, noch op welke manier men haar klachten onderzoekt (zie het verhoorverslag, p.13).

Verzoekster verklaarde hieromtrent bovendien nooit te hebben geïnformeerd (zie het verhoorverslag, p. 13, 14), hoewel een neef van haar vader als agent werkzaam was bij de politie van Viti (zie het verhoorverslag, p. 11,12).

In haar verzoekschrift laat verzoekster gelden dat zij geen afschrift van de aangiften heeft gekregen en dat uit de lezing van de aangifte blijkt dat de dienstdoende agent in 2010 zelfs geen moeite heeft gedaan om haar hele relaas te noteren; zij is van oordeel dat haar twijfel over het feit of haar verklaringen al dan niet (volledig) werden genoteerd, dan ook terecht is.

Verder verklaart zij dat zij bij het indienen van de aangifte in 2010 vernam dat haar klacht zou behandeld worden en dat zij via de nieuwsberichten had vernomen dat haar verkrachter was opgepakt, waardoor zij niet onmiddellijk opnieuw naar de politie ging omdat zij dacht dat haar klacht ook gevolg zou kennen. Zij stelt ook dat zij hoogzwanger was -zij beviel van haar dochter op 7 juni 2001- en ook bijkomende stress wou vermijden.

Volgens haar moet het feit dat zij zich in een kwetsbare psychische en fysieke situatie bevond, ook in aanmerking worden genomen.

Zij voegt er nog aan toe dat haar vader wel meermaals naar de stand van zaken omtrent het incident in 2013 informeerde via zijn neef die bij de politie werkzaam is, maar dat die echter geen details vrijgaf.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker wel degelijk kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoekster kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen.

Van verzoekster kon inderdaad worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoeksters onwetendheid en haar nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en doen keren zich tegen de ernst van haar vrees voor vervolging.

Volgens de Raad is het ongeloofwaardig dat verzoekster, volgens haar na haar verkrachting in april 2013, niet naar een arts om de verkrachting te laten vaststellen of om zich te laten verzorgen, noch dat zij door de politie niet werd doorverwezen naar een medische controle; verzoekster stelde hierover enkel dat zij er niet aan had gedacht.

Ook deze vaststellingen doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas.

In zoverre er alsnog geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas *-quod non in casu-*, wijst de Raad erop dat om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn/haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging.

Verzoeksters aangehaalde problemen vallen niet onder voormelde criteria gezien deze een louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk karakter hebben.

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoekster worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Deze bescherming moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de informatie aan het administratief dossier toegevoegd door de commissaris-generaal, blijkt dat de Kosovaarse Politie hulp en/of bescherming kan en wil bieden aan alle Kosovaarse burgers die problemen hebben/vrezen, alsook dat er voldoende wettelijke middelen voorhanden zijn en effectieve maatregelen worden getroffen voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven. Over het algemeen voert de Kosovaarse Politie haar taken op een professionele en competente manier uit. Voorts werd in februari 2008 gestart met de ontplooiing van EULEX. Op 9 december 2008 werd deze missie daadwerkelijk operationeel. Deze missie heeft als doel de Kosovaarse autoriteiten bij te staan bij de verdere uitbouw van een goed functionerend politie- en justitieapparaat. Het is de taak van de EULEX Police Component om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers in Kosovo dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is EULEX van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden is. Eveneens maakt de informatie van het Commissariaat-generaal duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiligere leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren.

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat in de Kosovaarse Staat de bescherming als bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet, niet voorhanden is; zij verwijst dienaangaande naar een rapport *"The rule of law in independent Kosovo"* van 19 mei 2010 over de slechte werking van het Kosovaarse rechtssysteem, naar een internetartikel van 8 november 2012 over de slechte relaties tussen politie aan aanklagers, naar een rapport van mei 2010 van de Europese Commissie dat bevestigt dat mensenhandelaars zelden worden vervolgd en veroordeeld en naar een internetartikel van 29 oktober 2012 dat stelt dat een groot deel van de burgers niet op de hoogte is van de werking van het *"Police Inspectorate of Kosovo"* (PIK).

De Raad stelt vast dat verzoekster door te verwijzen naar documenten die ook in het administratief dossier van de commissaris-generaal bevinden, niet aantoont dat deze informatie verkeerd wordt geïnterpreteerd, te meer gezien het Cedoca-onderzoek gesteund is op verschillende andere onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen en gezien het onderzoek verricht werd door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij, in verband met deze problemen, geen aanspraak kan maken op nationale bescherming in haar land van herkomst.

De Raad stelt vast dat verzoekster bij haar verhoor op 30 juli 2013 op het Commissariaat-generaal verklaarde twee keer een klacht neergelegd te hebben ingediend bij de Kosovaarse Politie voor het incident in 2011 en het incident in 2013, maar dat zij zelf nooit concrete navraag had gedaan over de stand van zaken (zie het verhoorverslag, p. 10).

Ondanks dat verzoekster niet tevreden was over het optreden van de lokale politie van Viti liet zij na elders, bij de hogere Kosovaarse en/of internationale/Europese veiligheidsinstanties, melding te maken van haar problemen met S.G. en legde zij evenmin ergens klacht neer tegen de inactiviteit van de politie van Viti (zie het verhoorverslag, p. 13).

In haar verzoekschrift laat verzoekster gelden dat zij bij het indienen van de aangifte in 2011, van de politiemann vernam dat haar klacht zou behandeld worden en dat zij via de nieuwsberichten had vernomen dat haar verkrachter was opgepakt, waardoor zij niet onmiddellijk opnieuw naar de politie ging aangezien zij in de overtuiging was dat haar klacht ook gevolg zou kennen. Zij stelt dat zij ook hoogzwanger was -zij beviel van haar dochter op 7 juni 2011- en bijkomende stress wou vermijden. Het feit dat zij zich in een kwetsbare psychische en fysieke situatie bevond, moet volgens haar ook in ogenschouw worden genomen. Zij voegt er aan toe op dat haar vader wel meermaals naar de stand van zaken informeerde via zijn neef die bij de politie werkzaam is, maar dat die echter geen details vrijgaf.

De Raad is van oordeel dat deze beweringen geen afbreuk doen aan het feit dat van een asielzoeker in alle redelijkheid mag worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land - wat verzoekster evenwel heeft nagelaten- alvorens internationale bescherming aan te vragen.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen documenten neerlegt die bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

De identiteitskaart van verzoekster (zie inventaris, stuk 2), de kopie van het uittreksel uit het geboorteregister van haar dochter (stuk 3), een geboortecertificaat van het ziekenhuis (stuk 4), een fotokopie aanvraag van geboorteakte van haar dochter (stuk 5) staan niet ter discussie.

De fotokopie van het paspoort van S.G. (stuk 6) brengt geen bewijs bij van de door verzoekster voorgehouden feiten; integendeel, de Raad vraagt zich af door welk gelukkig toeval verzoekster een kopie kon vinden van het paspoort van haar aanrander in een woning in Prishtinë waarin zij door deze laatste opgesloten was.

De juridische documenten S.G. (stuk 7) handelen over de zaak van oplichterij waarvoor S.G. werd veroordeeld en hebben op verzoekster persoonlijk geen betrekking.

De Raad herhaalt dat het gebruik van niet-authentieke stukken door verzoekster (zie hoger), ook niet bij draagt om haar verklaringen omtrent het bestaan van een vrees te ondersteunen.

De faxkopieën die verzoekster op 20 december 2013 en 15 januari 2014, zijnde na de terechtzitting en de sluiting van de debatten op 16 oktober 2013, aan de Raad bezorgde, worden uit de debatten geweerd overeenkomstig artikel 39/76 van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat *"De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen"*.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen. De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoont.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE